

Lee Child

Un glonț la țintă

Roman din seria *Jack Reacher*

Traducere din limba engleză de
Constantin Dumitru-Palcus

Editori:
Silviu Dragomir
Vasile Dem. Zamfirescu

Director editorial:
Magdalena Mărculescu

Redactare:
Daniel Eberhat

Design copertă: Faber Studio
Foto copertă: Guliver/Getty Images/© peeterv

Director producție:
Cristian Claudiu Coban

Dtp:
Dan Crăciun

Corectură:
Irina Mușătoiu
Irina Botezatu

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
CHILD, LEE

Un glonț la țintă / Lee Child ; trad. din lb. engleză de
Constantin Dumitru-Palcus. - București : Editura Trei, 2021
ISBN 978-606-40-1101-5

I. Dumitru-Palcus, Constantin (trad.)

821.111

Titlul original: One Shot
Autor: Lee Child

Copyright © Lee Child 2005
All rights reserved.

Copyright © Editura Trei, 2021
pentru prezenta ediție

O.P. 16, Ghișeu 1, C.P. 0490, București
Tel.: +4 021 300 60 90 ; Fax: +4 0372 25 20 20
e-mail: comenzi@edituratrei.ro
www.edituratrei.ro

ISBN: 978-606-40-1101-5

Capitolul 1

Vineri. Ora cinci după-amiază. Momentul acela al zilei în care e, poate, cel mai greu să te miști neobservat prin oraș. Sau poate cel mai ușor. Pentru că vinerea la ora cinci după-amiaza nimeni nu e atent la nimic. Fiecare își vede de drumul lui.

Bărbatul cu pușca mergea cu mașina spre nord. Nici prea repede, nici prea încet. Nu voia să atragă atenția. Sau să iasă în evidență. Se afla într-o dubiță vopsită în culori deschise, care avusese și zile mai bune. Era singur la volan. Purta un impermeabil de culoare deschisă și genul ăla de fes pe care și-l pun pe cap bătrânii pe terenul de golf, când arde soarele sau când plouă. Fesul avea de jur-împrejur o bandă în două nuanțe de roșu. Și-l trăsesese bine pe cap. Impermeabilul era încheiat până sus. Bărbatul purta ochelari de soare, cu toate că duba avea geamuri fumurii și cerul era înnorat. În plus, purta mănuși, deși mai erau trei luni până la sosirea iernii, iar vremea nu era rece.

În locul unde First Street începea să urce un deal, traficul încetini până la viteza melcului. Apoi se opri complet acolo unde, din două benzi de circulație, era funcțională doar una, pentru că asfaltul fusese răscolit de niște lucrări de reparații. Tot orașul era plin de șantiere. De un an, să circuli

cu mașina devenise un coșmar. Gropi în asfalt, camioane cu pietriș, betoniere, mașini de asfaltat. Bărbatul cu pușca ridică mâna de pe volan. Își trase manșeta și se uită la ceas.

Unsprezece minute.

Ai răbdare.

Ridică piciorul de pe frână și lăasă mașina să se târască alți câțiva metri. Apoi se opri din nou în locul unde șoseaua se îngusta și trotuarele se lărgeau, pentru că începea districtul comercial din centrul orașului. Pe stânga și pe dreapta erau magazine mari, fiecare ceva mai înalt decât cel anterior, urmând profilul ascendent al drumului. Cumpărătorii aveau suficient spațiu să se plimbe pe trotuarele largi. Stâlpii de iluminat și cei pentru arborarea steagurilor — toți rezistenți, făcuți din fontă — erau aliniați ca niște santinele între oameni și mașini. Oamenii aveau la dispoziție mai mult spațiu decât mașinile. Traficul era foarte lent. Se uită din nou la ceas.

Opt minute.

Ai răbdare.

După nici o sută de metri, prosperitatea nu mai era la fel de vizibilă. Iar traficul, mai puțin aglomerat. First Street se lărgea și devenea mai sărăcăcioasă. Străjuită de baruri și de prăvălii cu mărfuri la un dolar bucata. O parcare pe stânga. Apoi alte lucrări de construcții în partea în care se extindea parcare etajată. Mai în față, strada era blocată de un zid jos. În spatele lui, o piață pietonală aflată în bătaia vânturilor, o piscină ornamentală și o fântână. În stânga pieței, vechea bibliotecă orașenească. Pe dreapta, o clădire nouă de birouri. În spatele acesteia, un turn negru din sticlă. First Street cotea brusc, în unghi drept, în fața zidului care delimita piața și continua spre vest, pe lângă intrările din spate ale clădirilor dispuse dezordonat și pe lângă rampe pentru încărcarea și

descărcarea mărfurilor, iar mai departe, pe sub autostrada statală supraînălțată.

Dar omul din dubiță încetini înainte să ajungă la curba din dreptul pieței, coti la stânga și intră în parcare etajată. Urcă direct pe rampă. Nu exista barieră, pentru că fiecare loc de parcare avea propriul aparat de contorizare. Prin urmare, nu exista niciun casier, niciun martor, niciun tichet, nicio dovadă materială. Bărbatul din dubiță știa toate acestea. Merse pe rampele ce duceau la primul nivel și se îndreptă spre colțul cel mai îndepărtat al construcției. Lăsă motorul la ralanti pentru un moment, coborî din vehicul și mută un con portocaliu de semnalizare din locul pe care și-l dorea. Era ultimul din partea veche a clădirii, fix lângă zona în care se făcea legătura cu aripa nouă a parcerii.

Conduse duba în locul astfel eliberat și opri motorul. Rămase nemișcat o clipă. Garajul era liniștit. Plin ochi cu mașini tăcute. Locul pe care și-l rezervase cu ajutorul conului de semnalizare era ultimul rămas liber. Garajul era întotdeauna aglomerat. Știa asta. Tocmai de aceea îl extindeau. Îi dublau volumul. Era folosit de oamenii care mergeau la cumpărături. De-aia era liniștit. Niciun om întreg la minte n-ar fi încercat să plece de aici la ora cinci. Adică la ora de vârf. Mai ales cu întârzierile provocate de lucrările de construcții. Ori plecai mai devreme, pe la patru, ori așteptai până la șase.

Bărbatul din dubă se uită la ceas.

Patru minute.

Ușurel.

Deschise portiera și coborî. Scoase o monedă de 25 de cenți din buzunar și o puse în aparat. Roti mânerul cu fermitate și auzi moneda căzând, după care văzu cronometrul atestând faptul că mai are o oră de parcare. Nu se

auzi nimic altceva. Nu se simțea nimic în aer, în afară de mirosul automobilelor parcate. Benzină, cauciuc, gaze de eșapament răcite.

Rămase nemișcat lângă dubă. În picioare avea o pereche de bocanci vechi, concepuți special pentru deșert. Piele întoarsă kaki, găuri de șireturi simple, talpă din crep alb, făcuți de firma Clarks din Anglia, foarte îndrăgiți de soldații din Forțele Speciale. Un design emblematic, neschimbat, poate, de șaizeci de ani.

Aruncă o privire în spate, către parcometru. Cincizeci și nouă de minute. N-o să aibă nevoie de cincizeci și nouă de minute. Deschise ușa culisantă din spatele dubei, se aplecă înăuntru și, dând deoparte o pătură, scoase la iveală o pușcă. Era o armă cu autoîncărcare de tip Springfield M1A Super Match, cu patul din lemn de nuc american, țeavă grea, de calitate, și încărcător cu zece cartușe de calibrul .308. Era echivalentul comercial al puștilor cu lunetă M-14 cu autoîncărcare, pe care armata americană le folosea mai demult, pe vremea când era și el soldat. O pușcă excelentă. Poate nu la fel de precisă ca o carabină vârf de gamă când e vorba despre primul foc tras la rece, dar își făcea treaba. Chiar foarte bine. Nu era nevoie să tragă la distanțe extraordinare. Fusese încărcată cu cartușele lui preferate, Lake City M852. Îneliș din bronz Special Lake City Match, praf de pușcă de calitate federală, gloanțe Sierra Matchking de 168-grain¹, cu vârf scobit și bază tronconică. Probabil că muniția era de o calitate mai bună decât arma. O ușoară nepotrivire.

Ascultă liniștea și ridică pușca de pe bancheta din spate. O duse spre locul în care se termina vechea parte a

¹ Unitate de măsură pentru greutatea gloanțelor. 1 grain este a 7 000-a parte dintr-o livră, respectiv aproximativ 64,8 mg. Astfel, un glonț cu greutatea de 168 grain are 10,88 grame. (N.t.)

parcării și începea clădirea cea nouă. Între betonul vechi și cel nou era un șanțuleț de circa un centimetru. Ca o linie de demarcație. Bănuia că era un rost de dilatare. Pentru a compensa schimbările structurale cauzate de temperaturile ridicate din timpul verii. Probabil că urmau să-l umple cu gudron moale. Fix deasupra rostului, era o bandă galbenă, prinsă între doi stâlpi, pe care scria cu litere negre *Atenție! Accesul interzis*. Se lăsă într-un genunchi și se strecură pe sub ea. Se ridică din nou și păși în spațiul construcției noi, neterminate.

Părți din planșeul nou din beton erau netezite, în vreme ce altele erau rugoase, așteptând să fie finisate. Din loc în loc, erau întinse scânduri pe post de podețe. Ici și colo erau stive de saci plini cu ciment și grămezi de saci goi. Se vedeau și alte rosturi de dilatare. Din tavan atârnavă șiruri de becuri electrice fără abajur, stinse. Se mai găseau împrăștiate roabe goale, doze de bere strivite, bobine de cabluri, bucăți de grinzi din lemn aruncate la întâmplare, grămezi de pietriș, betoniere tăcute. Praful de ciment gri, fin ca talcul, domnea pretutindeni, emanând un miros de var umed.

Omul cu pușca își continuă drumul prin întuneric, până se apropie de colțul nord-estic al construcției noi. Apoi se opri, se lipi cu spatele de un stâlp din beton nefinisat și rămase nemișcat. Se deplasă ușor spre dreapta, cu capul întors, până reuși să vadă unde se afla. Era cam la doi metri și jumătate de zidul care marca perimetrul aripii noi a parcării. Privea spre nord. Zidul era înalt cam până la șold. Neterminat. În el fuseseră încastrate tije pe care aveau să fie montate barierele metalice menite să împiedice mașinile să lovească betonul. În podea se vedeau receptaculele în care urmau să fie montate noile parcometre.

Bărbatul cu pușca înaintă cu prudență și se întoarse puțin, până simți între omoplați colțul stâlpului. Întoarse din nou capul. Acum se uita spre nord-est. Direct spre piața publică. Piscina ornamentală era un dreptunghi lung și îngust, orientat în direcția spre care privea el. Avea cam 25 pe 6 metri. Semăna cu un bazin mare de apă, postat pur și simplu acolo. Ca o piscină rezidențială mare, cu nivelul apei deasupra solului. Era mărginită de patru pereți din cărămidă, înalți până la șold. Vălurelele de apă se loveau de fețele interioare ale pereților. Linia lui de ochire mergea în diagonală, de la colțul apropiat al bazinului la cel depărtat. Adâncimea apei nu părea să depășească un metru. Fântâna arteziană era montată chiar în centrul piscinei. Îi auzea clipocitul, așa cum auzea și traficul lent de pe stradă și târșăitul de pași de sub el. Zidul din față al piscinei se afla la mai puțin de un metru de zidul care separa piața de First Street. Cele două ziduri joase mergeau paralel unul cu altul cale de șase metri, de la est la vest, fiind separate doar de un spațiu cât o alee îngustă.

Se afla la primul etaj al garajului, dar, cum First Street avea un parcurs ascendent, însemna că piața se afla la mult mai puțin de un nivel sub el. Unghiul era fără doar și poate descendent, dar mic. Putea să vadă, în partea dreaptă a pieței, ușa noii clădiri de birouri. Locul era cam sărăcăcios. Clienții nu se prea înghesuiseră să închirieze spații în clădirea respectivă. Lucru pe care omul cu pușca îl știa. Așa încât, pentru a oferi o aură de credibilitate noului centru al orașului, guvernării îl umpluseră cu birouri administrative. Acolo se aflau Registrul Auto și un birou de recrutare comun pentru armată, marina militară, forțele aeriene și pușcașii marini. Poate că și Serviciul de Asigurări Sociale se afla tot acolo. Și fiscalul. Omul cu pușca nu era foarte sigur. Și nici nu prea-i păsa.

Se lăsă în genunchi, apoi se întinse pe burtă. Târâșul era principalul mod de deplasare al lunetistului. În anii de serviciu militar parcursese astfel un milion de kilometri. Pe genunchi, pe coate și pe burtă. Consemnul tactic standard pentru lunetiști și cercetași era ca aceștia să se desprindă de companie la o distanță de circa o mie de metri și să se târască până ajungeau la poziția stabilită. La antrenamente, petrecuse multe ore exersând această manevră, ca să evite binoclul observatorilor. De data asta însă, avea de străbătut doar doi metri și jumătate. Și, din câte știa, nu exista niciun binoclu ațintit asupra lui.

Ajunse la baza zidului și rămase strâns lipit de betonul nefinisat. Se ridică în șezut. Apoi în genunchi. Își îndoi piciorul drept sub el. Ridică piciorul stâng, astfel încât talpa să stea lipită de beton și fluierul piciorului să fie în poziție verticală. Își sprijini cotul stâng pe genunchiul stâng. Ridică pușca. Rezemă ulucul țevii pe creasta zidului din beton. Mișcă arma ușor, înainte și înapoi, până când simți că e ferm poziționată. *Poziția de tragere în genunchi, cu sprijin*, o numea manualul de antrenament. Era o poziție bună. Din experiența lui, doar poziția întins pe burtă cu arma sprijinită pe bipod o depășea ca stabilitate. Inspiră, expiră. *Un glonț, o victimă*. Asta era crezul lunetistului. Pentru reușită, era nevoie de control, de stabilitate și de calm. Inspiră, expiră. Simțea cum se relaxează. Simțea cum i se limpezește mintea.

Pregătit.

Infiltrare reușită.

Acum așteaptă momentul potrivit.

Așteptă cam șapte minute, nemișcat, respirând calm, limpezindu-și mintea. Se uită la biblioteca din stânga lui. Autostrada supraînălțată se curba în jurul clădirii vechi

din calcar, ca și cum ar fi îmbrățișat-o pentru a o proteja de rele. Apoi se îndrepta ușor și trecea prin spatele turnului negru din sticlă. Acolo se ridica aproximativ la nivelul etajului al treilea. Lângă intrarea principală a turnului, se înălța pe un monolit sigla în formă de coadă de păun a companiei NBC, dar omul cu pușca era sigur că filiala locală a unei rețele de televiziune nu putea să ocupe întreaga clădire. Un singur etaj, probabil. Presupunerea că restul spațiului era închiriat de firme de avocatură cu asociați unici, contabili autorizați, agenții imobiliare, brokeri de asigurări sau manageri de investiții. Sau era gol.

Oamenii ieșeau din noua clădire pe dreapta. Persoane care obținuseră permise de conducere noi, își predaseră plăcuțele de înmatriculare vechi, se înrolaseră în armată sau avuseseră probleme cu birocrăția federală. O mulțime de oameni. Era ora de închidere a birourilor federale. Vineri, ora cinci după-amiază. Oamenii ieșeau pe uși și mergeau de la dreapta spre stânga, direct prin fața lui, ordonându-se într-un singur șir când pătrundeau în spațiul îngust și treceau pe lângă latura scurtă a piscinei ornamentale, printre cele două ziduri joase. Ca niște rațe la o galerie de tir. Unul după altul. *Un mediu bogat în ținte*. Distanța era de treizeci de metri. Cu aproximație. În mod cert mai puțin de treizeci și cinci de metri. *Foarte aproape*.

Studie.

Unii oameni își treceau degetele prin apă, din mers. Zidurile aveau chiar înălțimea potrivită pentru asta. Omul cu pușca putea să vadă monedele din cupru lucind pe plăcile negre de faianță de pe fund. Imaginea se mișca vălurită în locul în care jetul de la arteziană tulbura suprafața apei.

Omul cu pușca privea. Aștepta.

Șuvoiul de oameni se îngroșă. Acum, cei care voiau să treacă pe lângă piscină erau atât de mulți, încât

trebuiau să se oprească, să se grupeze și să aștepte ca să intre în șirul indian care trecea printre cele două ziduri joase. La fel cum traficul se gătuise la baza arterei First Street. Un blocaj. *După dumneavoastră. Nu, dumneavoastră primul.* Politețea excesivă încetinea deplasarea pietonilor. O duzină de rațe *lente* într-o galerie de tir.

Omul cu pușca inspiră, expiră și așteaptă.

Deodată, încetă să mai aștepte.

Apăsă pe trăgaci și continuă să apese.

Primul glonț îl nimeri în cap pe un bărbat și îl ucise instantaneu. Împușcătura răsună puternic și se auzi *boom*-ul specific când glonțul depăși bariera sonică, apoi un norișor de ceață roz se ridică din capul victimei și individul se prăbuși ca o marionetă cu sforile retezate.

Primul foc tras la rece, prima victimă.

Excelent.

Aționă repede, de la stânga la dreapta. Al doilea foc îl nimeri în cap pe următorul bărbat din șir, cu același rezultat. Al treilea lovi o femeie, tot în cap. Rezultat identic. Trei focuri în vreo două secunde. Trei ținte doborâte. Surpriză totală. Nicio reacție timp de o fracțiune de secundă. Apoi se dezlănțui haosul. Infernul. Panica. În spațiul îngust dintre zidul pieței și zidul piscinei erau doisprezece oameni. Trei fuseseră deja doborâți. Cei nouă rămași o rupseră la fugă. Patru se repeziră în direcția în care mergeau, iar cinci făcură cale-ntoarsă. Cei cinci se ciocniră de presiunea celor care continuau să vină spre ei. Izbucniră țipete stridente. Drept în fața bărbatului cu pușca se formase o masă compactă de oameni panicați. Distanța: mai puțin de 35 de metri. Foarte aproape.

Al patrulea glonț ucise un bărbat în costum. Al cincilea își rată complet ținta. Glonțul trecu aproape de umărul unei femei și dispăru sfârâind în piscina ornamentală.

Lunetistul ignoră rateul și mișcă aproape imperceptibil țeava puștii. Al șaselea glonț îl nimeri pe un individ la rădăcina nasului și-i făcu capul să explodeze.

Bărbatul cu pușca încetă să mai tragă.

Se lăsă după zid și se târi în spate cam un metru. Simțea mirosul de praf de pușcă ars și, peste țiuitul din urechi, auzea țipetele femeilor și zgomotele pașilor, alături de scrâșnetele de frâne ale mașinilor de pe strada de mai jos. *Nu vă faceți griji, omuleților, își zise. S-a terminat de-acum. Plec.* Întins pe burtă, adună tuburile de cartuș goale într-o grămăjoară. Alama luminoasă de Lake City lucea chiar în fața lui. Strânse cinci dintre ele în mâinile înmănușate, dar al șaselea se rostogoli și căzu în rostul de dilatare nefinisat. Drept în micul șanț adânc de 20 de centimetri și lat de un centimetru. Auzi zgomotul metalic surd când tubul lovi fundul șanțului.

Decizie?

Îl las acolo, bineînțele.

Nu e timp.

Băgă cele cinci tuburi în buzunarul impermeabilului și se târi înapoi pe bombeuri, pe antebrațe și pe abdomen. Rămase un moment nemișcat și ascultă țipetele mulțimii. Apoi se ridică succesiv în genunchi și în picioare. Se întoarse și porni înapoi pe unde venise, repede, dar cu mișcări controlate, peste betonul nefinisat, de-a lungul podețelor din scânduri, prin întuneric și praf, pe sub banda galbenă cu scris negru. Înapoi la dubă.

Ușa din spate era tot deschisă. Înveli pușca în pătura ei și închise ușa mașinii. Se urcă la volan și porni motorul. Se uită prin parbriz la parcometru. Mai avea la dispoziție 49 de minute. Dădu cu spatele și o luă spre rampa de ieșire. Părăsi incinta garajului printr-o ieșire nesupravegheată, făcu la dreapta și apoi la stânga printr-un

labirint de străduțe din spatele magazinelor universale. Când se auziră primele sirene, trecuse deja pe sub autostrada supraînălțată. Răsuflă ușurat. Sirenele se îndreptau spre est, iar el se deplasa spre vest.

Bine lucrat, își zise. Infiltrare fără a fi detectat, șase gloanțe trase, cinci ținte doborâte, evacuare reușită, succes total.

O idee îl făcu să zâmbească. Statisticile militare pe termen lung arătau că infanteria unei armate moderne trebuie să tragă 15 000 de gloanțe pentru a ucide un inamic. Lunetiștii au un procent de reușită mai bun. Mult mai bun. La drept vorbind, de 12 500 de ori mai bun. Un lunetist dintr-o armată modernă consumă 1,2 gloanțe pentru a elimina o țintă. Iar 1,2 se întâmplă să fie și rezultatul raportului 6/5 — șase gloanțe, cinci victime. Exact aceeași medie ca în statistici. Aritmetică simplă. Așadar, la atâția ani de la ieșirea din serviciul activ, un lunetist militar bine antrenat obținuse scorul pe care l-ar fi așteptat instructorii în momentul pregătirii sale pentru luptă. Superiorii lui ar fi fost foarte încântați de rezultat.

Dar instructorii militari pregăteau lunetiști pentru câmpul de luptă, nu pentru criminalitate urbană. În mediul urban, factori necunoscuți survin pe neașteptate. Acești factori tind să modifice definiția unei *evacuări reușite*. În cazul de față, presa a reacționat cel mai repede. Deloc surprinzător, dat fiind că focurile de armă fuseseră trase chiar în fața filialei locale a rețelei NBC. Două lucruri se petrecură chiar înainte ca cel puțin zece trecători panicați să formeze simultan numărul de urgență 911. Mai întâi, fiecare cameră video din birourile NBC începu să înregistreze. Operatorii apucară repede camerele, le porniră și le îndreptară spre ferestre. În al doilea rând, o știristă locală, Ann Yanni, începuse să repete ceea ce știa că va fi prima ei relatare de *breaking news* difuzată la

nivel național. Era îngrețoșată, speriată și serios zdruncinată, dar nu era dispusă să rateze o asemenea ocazie. Așa că începu să schițeze relatarea în minte. Știa că vorbele stabilesc agende, iar primele cuvinte care i-au venit în minte au fost *lunetist*, *nesăbuit* și *măcel*. Banale, dar sugestive. Pentru că așa vedea Ann Yanni situația. Iar *măcel* era un cuvânt excelent. El comunica frivolitatea, caracterul aleatoriu, sălbăticia, ferocitatea. În același timp, știa că n-o să fie potrivit pentru legendele fotografiilor. Acolo, *masacru* era mai bun. *Masacrul de vineri seară? Masacrul de la ora de vârf?* Alergă spre ușă cu speranța că tipul care se ocupa de grafică o să găsească spontan ceva în spiritul acelor fraze.

De asemenea, de pe câmpul de luptă lipsesc forțele de ordine urbane. Duzina de apeluri simultane la 911 au făcut ca pupitrul dispeceratului de urgențe să fie luminat ca un pom de Crăciun, iar poliția locală și pompierii s-au pus în mișcare în mai puțin de 40 de secunde. Toate vehiculele au fost trimise pe teren cu sirenele și girofarurile în funcțiune. Toate mașinile de poliție, toți detectivii disponibili, toți tehnicienii criminaliști, toate mașinile de pompieri, toți paramedicii, toate ambulanțele. La început a fost un balamuc total. Cei care sunaseră la 911 vorbiseră panicați și incoerent. Dar se înțelegea cât se poate de clar că se comiseseră niște crime și că oamenii nu erau puși pe glume, așa că detectivului-șef de la Brigada de Crime Grave i s-a încredințat comanda temporară. Era un ofițer de poliție cu state vechi, priceput, care urcase în ierarhie de la statutul de ofițer de patrulă. Îl chema Emerson. Gonea prin traficul îngreunat evitând lucrările de construcție, deznădăjduit, disperat, fără să aibă cum să-și dea seama ce se întâmplase. Jaf armat, droguri, luptă între bande rivale, terorism — nu avea nicio informație

concretă. Absolut niciuna. Dar era calm. Relativ. Pulsul i se menținea sub 150 de bătăi pe minut. Ținea deschis canalul de comunicare cu dispecerul, dornic să afle detalii în timp ce conducea mașina.

— Un apel nou de pe un celular, anunță dispecerul.

— De la cine? strigă Emerson.

— Un pușcaș marin, de la biroul de recrutări.

— Martor?

— Nu, era înăuntru. Dar acum e afară.

Emerson strânse din dinți. Știa că n-o să ajungă primul la locul faptei. Nici pe departe. Știa că în acel moment conducea operațiunea de la distanță. Așa că avea nevoie de ochi la fața locului. Acum. *Un pușcaș marin? Hai că merge.*

— OK, spuse el. Fă-mi legătura.

Se auziră câteva declicuri și zgomote venite din centrală, după care Emerson auzi un fond sonor diferit. Era de afară, cu țipete și clipocit de apă în fundal. *Arteziانا*, își zise.

— Cine-i la telefon? întrebă el.

Îi răspunse o voce calmă, dar grăbită, puternică și ușor răgușită, vorbind cu gura aproape de microfonul telefonului.

— Numele meu e Kelly. Sunt sergent în Corpul de Marină al Statelor Unite. Cu cine vorbesc, vă rog?

— Emerson, de la departamentul de poliție. Sunt în trafic, cam la zece minute distanță. Ce-avem acolo?

— Cinci victime, spuse infanteristul.

— Cinci morți?

— Afirmativ.

Dar-ar dracii!

— Ceva răniți?

— Nu văd niciunul.

- Cinci morți și niciun rănit?
- Afirmativ, confirmă soldatul.

Emerson nu spuse nimic. Văzuse împușcături în locuri publice. Văzuse oameni morți. Dar nu văzuse nicio dată *numai* oameni morți. Împușcăturile în locuri publice produceau întotdeauna răniți, pe lângă morți. De regulă, într-un raport de unu la unu, cel puțin.

- Ești sigur că nu e niciun rănit acolo? întrebă el.

— Categoriec, domnule.

— Cine sunt morții?

— Civili. Patru bărbați și o femeie.

— La dracu'!

— De acord cu dumneavoastră, domnule.

— Tu unde erai?

— În biroul de recrutare.

— Ce ai văzut?

— Nimic.

— Ce ai auzit?

— Focuri de armă, șase gloanțe.

— Pistoale?

— Nu, o armă lungă, cred. Una singură.

— O pușcă?

— Cu încărcare automată, bănuiesc. A tras repede, dar nu era pe foc automat. Toate victimele au fost împușcate în cap.

Un lunetist, își zise Emerson. Dar-ar dracii! Un nebun cu o pușcă de asalt.

— Individul a plecat acum? întrebă el.

— Nu se mai trage, domnule.

— Ar putea fi tot acolo?

— E o posibilitate, domnule. Oamenii s-au pus la adăpost. Cei mai mulți s-au refugiat în bibliotecă.

— Tu unde ești?

— Cu capul jos, ascuns după zidul pieței, domnule. Mai sunt câțiva oameni cu mine.

— Și *el* unde era?

— Nu pot fi sigur. Poate în parcare etajată. În aripa nouă. Oamenii arătau cu degetul într-acolo. Se poate să se fi văzut foc la gura țevii. Și aia e singura construcție înaltă care oferă vedere direct spre cei uciși.

Un bârlog, își zise Emerson. O blestemată de viziună de șobolani.

— Cei de la televiziune sunt aici, spuse pușcașul.

La naiba! își zise Emerson.

— Ești în uniformă? întrebă el.

— Uniformă completă, domnule. Pentru biroul de recrutare.

— În regulă, fă tot ce poți ca să menții ordinea până ajung acolo oamenii mei.

— Am înțeles, să trăiți!

Apoi legătura cu infanteristul se întrerupse și Emerson auzi din nou respirația dispecerului. *Oameni de televiziune și un nebun cu o pușcă*, își zise. *Fir-ar dracu'-al dracului să fie! Presiune, întrebări indiscrete, ipoteze năstrușnice, ca în orice loc în care s-au aflat simultan jurnaliști și un nebun cu o pușcă.* Acționă întrerupătorul care îl punea în legătură cu rețeaua radio a mașinilor de poliție.

— Atenție, toate unitățile! A fost un singur descreierat, cu o pușcă. Probabil o armă cu încărcare automată. A tras fără o țintă anume, într-o piață publică. Posibil din aripa nouă a parcerii etajate. Așa că ori e încă în clădire, ori și-a luat deja zborul. Dacă a șters-o, a plecat pe jos sau cu un vehicul. Toate unitățile aflate la mai mult de zece străzi distanță de piață să se oprească în acest moment și să formeze un perimetru de siguranță. Nimeni nu intră, nimeni nu iese, s-a-nțeles? Niciun vehicul, niciun pieton, absolut